

Національна академія наук України
Науково-навчальний центр прикладної інформатики
Інститут інноваційної освіти

Роль інновацій в трансформації образу сучасної науки

Матеріали
VIII Міжнародної науково-практичної конференції
27–28 грудня 2024 р.

Інститут
інноваційної
освіти

Міжнародні та всеукраїнські
науково-практичні конференції

www.novaosvita.com

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
Науково-навчальний центр прикладної інформатики

ІНСТИТУТ ІННОВАЦІЙНОЇ ОСВІТИ

РОЛЬ ІННОВАЦІЙ В ТРАНСФОРМАЦІЇ ОБРАЗУ СУЧАСНОЇ НАУКИ

МАТЕРІАЛИ
VIII Міжнародної науково-практичної конференції

*27–28 грудня 2024 р.
м. Київ*

Київ–Запоріжжя
Інститут інноваційної освіти
2024

УДК 001(063):378.4 (Укр)
Р67

До збірника увійшли матеріали наукових робіт (тези доповідей, статті), надані згідно з вимогами, що були заявлені на конференцію.

Роботи друкуються в авторській редакції, мовою оригіналу.

Автори несуть всю повноту відповідальності за зміст поданих матеріалів.

Редакція не завжди поділяє думки авторів і не несе відповідальності за недостовірність публікованих даних. Претензії до організаторів не приймаються.

При передруку матеріалів посилання обов'язкове.

ISBN 978-966-488-316-7

Р67

Роль інновацій в трансформації образу сучасної науки : Матеріали VIII Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 27–28 грудня 2024 р.) / ГО «Інститут інноваційної освіти»; Науково-навчальний центр прикладної інформатики НАН України. – Київ–Запоріжжя: АА ТанDEM, 2024. – 120 с.

Матеріали конференції рекомендуються освітянам, науковцям, викладачам, здобувачам вищої освіти, аспірантам, докторантам, студентам вищих навчальних закладів тощо¹.

Відповідальний редактор: С.К. Бурма
Коректор: П.А. Нємкова

Матеріали видано в авторській редакції.

УДК 001(063):378.4 (Укр)

ISBN 978-966-488-316-7

© Усі права авторів застережені, 2024

© Інститут інноваційної освіти, 2024

© АА ТанDEM, 2024

¹ Відповідає п. 8 Порядку присудження (позбавлення) наукових ступенів Затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197; п. 28 Постанови Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 р. № 1187 «Про затвердження Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності»; п. 13 Постанови Кабінету Міністрів України від 12 липня 2004 р. № 882 «Про питання стипендіального забезпечення»

изький
травня
шення
ідного
ли на
івників

аспорі.
зники.
аменко
Європі,

В. Г.

чний
й. —
і. — С.

через

ики і
до //

ч —

(дата

Татарчук О.А.,
здобувач вищої освіти ступеня магістра
Рівненського державного гуманітарного університету
науковий керівник: **Захарчук З.О.,**
кандидат педагогічних наук, доцент кафедри театральної режисури
Рівненського державного гуманітарного університету

ЗНАЧЕННЯ ТА МІСЦЕ ТВОРЧОГО ДОРОБКУ ВИЗНАЧНОГО ДРАМАТУРГА ЕПОХИ ВІДРОДЖЕННЯ ВІЛЬЯМА ШЕКСПІРА У СВІТОВІЙ ДРАМАТУРГІЇ

Могутнім джерелом європейського театрального мистецтва є театр епохи Відродження. В театральних творах цієї доби відображається повнота життя, в якій простежувався прямий зв'язок із Античністю та ідеологією гуманізму, вони збагачені яскравими й живими сценами, колоритними деталями, літературною мовою. Теоретиками Ренесансу вперше були розроблені принципи професійного сценічного театру. Осмислення канонів драматургії стало важливою тенденцією становлення Нового театру.

Найбільшого розвитку театр доби Відродження досягнув у Англії: відкривалися публічні драматичні театри, з'являлися професійні актори та акторські школи, розширювався драматичний репертуар, удосконалювалася англійська літературна мова. Цей величний розквіт театрального мистецтва міцно пов'язаний із Єлизаветинською епохою Великобританії, однією з найяскравіших епох Альбіону.

Ім'я найвизначнішого англійського драматурга театру доби Відродження Вільяма Шекспіра (1564–1616 рр.) навіки увійшло у світову драматургію, засвідчивши творця нового європейського театру.

Шекспірознавчий дискурс за Торкут Н. відзначається багатогранністю дослідницьких спрямувань, завдяки чому творча спадщина Великого Драматурга набуває особливого значення. В межах єдиного інтерпретаційного поля протягом століть співіснують та взаємодіють десятки наукових шкіл, кожна з яких має власний арсенал аналітичних процедур та підходів. Вагомою в плані теоретичних досліджень і цікавих інтерпретаційних практик дослідження шекспірівського канону є театрознавча. Вихідною тезою наукового пошуку театрознавців, до числа яких належать німецький теоретик-мистецтвознавець Ф. Рудольф, відомий англійський режисер, драматург Г. Гранвіл-Баркер, англійський режисер театру та кіно П. Брук, радянський дослідник-театрознавець вірменського походження Г. Бояджиев, доктор філологічних наук, українська шекспірознавиця Н. Торкут та багато інших, є визнання принципової відмінності законів, за якими будувалася англійська ренесансна драма, від драматургічних канонів більш пізніх епох. Зосередивши свою увагу на

вивченні драматургічної техніки Ренесансу та специфіки англійського театру шекспірівської доби, науковці переконливо довели, що так звані суперечності між фабулою і текстом, логічна неузгодженість окремих моментів сценічної дії, відмова від класичної гармонії структурних частин Шекспірових п'єс не можуть уважатися свідченням художньої неповноцінності чи наслідком творчої недбалості драматурга. «Ці «неправильності» слід розглядати як оригінальну властивість художнього методу Шекспіра, зумовлену взаємодією ренесансу, маньєризму та бароко [1, с. 8].

Галерея цікавих фундаментальних робіт, що поєднують у собі найвищі досягнення характерологічної, історичної, текстологічної, театрознавчої тенденцій сучасної шекспіріани, розширюється з кожним роком. До таких інтеграційно-синтезуючих праць варто віднести монографії світових науковців: Дж. Гіббарда, О. Анікста, Д. Меля, Р. Беррі, Е. Фааса, Б. Гіббонса, С. Велса, Д. Бевінгтона. Заслуговує на увагу й цікавий аналітично-інформаційний матеріал, який супроводжує тексти творів великого драматурга україномовного шеститомника В. Шекспіра (видавництво «Дніпро», 1984–1986 рр.).

Незважаючи на значну кількість наукових статей, нових театральних інтерпретацій та кіноверсій, тексти Шекспіра не втрачають дивовижної розкоші нерозгаданої таємниці та магічної вабливості. Як зазначив Давід Бевінгтон, колишній президент Американської шекспірівської асоціації: «У постмодерністському дискурсі, спрямованому на деканонізацію класики, Шекспір не тільки зберіг свої позиції, але й набув ще більшої величі та популярності» [4, с. 17].

Д. Мелл, автор передмови до книги «Shakespeare's Tragedies» (1986), підкреслює: «Визначальну роль у формуванні багатой палітри емоцій та настроїв у шекспірівських п'єсах відіграє слово, яке є водночас поетичним, яскраво колоритним, метафорично насиченим, жартівливим, але водночас влучним та доречним [5, с. 22].

Величним досягненням світового мистецтва називає драми Шекспіра Г. Бояджиев. Називаючи Шекспіра геніальним творцем людських характерів, науковець, доводить, що драматург «зображає людину у всьому різноманітті її проявів, найвищих її злетах і страшних падіннях. Правда про людину і про добу Ренесансу, якою б вона не була трагічною, до кінця висказана в творах Шекспіра» [1, с. 179].

Безсмертні твори Вільяма Шекспіра наділені здатністю викликати емоційний резонанс у свідомості людства. Його трагедії, комедії і хроніки відомі всьому світу. Важливою ознаку письма Великого Драматурга – поєднання «непоєднуваного»: «глибини людського пізнання Буття та черствості розуму, філософської ідеї та карнавалу, трагедії самопізнання та буфонadi, величі історичних подій та побуту простого народу, інтриги й

перипетії та фантасмагоричного світу. Водночас зберігши чіткі жанрові межі своїх творів» [1, с. 319]. Національна історія, англійська та європейська драма – ось фундамент шекспірівської драми.

Шекспірівський вплив на культурну свідомість відчутно зростає з кожною епохою. Його п'єси не сходять зі сценічних підмостків і посідають почесні місця в репертуарах кращих театрів світу. Своєрідним мірилом таланту для театралів всіх часів є сценічні постановки драматургічних творів Вільяма Шекспіра. Пропозиція зіграти одного з героїв шекспірівських трагедій для акторів є уособленим визнанням їх таланту. Прагнення досягнути мистецьку природу прозрінь Шекспіра стимулює творчі пошуки багатьох світових науковців і літераторів, визначних режисерів та акторів, що призводить до появи нових оригінальних творів, цікавих інтерпретацій та сміливих режисерських рішень.

За чотири століття, що відділяють нас від Великого Вільяма, про нього було написано стільки текстів, що нині їхній загальний обсяг уже в тисячі разів перевищує обсяг сукупності всіх шекспірівських творів. Сучасна українська шекспірознавиця професор Наталія Торкут, автор цілого ряду наукових досліджень про визначного драматурга, констатує важливий показник науково-мистецької актуальності творчого спадку В. Шекспіра у вступному слові (передмові) до книги «Шекспір Вільям. Трагедії» (2004 р.): «Кожні вісім хвилин у світі з'являється нова публікація про видатного англійського драматурга, і шквал шекспірівських ремінісценцій та алюзій в літературі постмодернізму, і сонм сценічних експериментів та фільмів, що живляться енергією з бездонного джерела – Шекспірового Тексту» [3, с. 4].

Список використаних джерел

1. Бояджиев Г. Н. Вечно прекрасный театр эпохи Возрождения. Ленинград: Искусство, 1973. 470 с.
2. Шекспір В. Твори в шести томах. Том 5. Перекл. з англ.; Післямови О. Алексеєнко, Н. Модестової та Д. Наливайка. Київ : видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986. 693 с.
3. Шекспір В. Трагедії: Пер. з англ. Передмова і примітки Н. М. Торкут. Харків: Фоліо, 2004. 462 с.
4. Bevington D. The complete Works of Shakespeare. Ed. by D. Bevington. N. Y., Longman. 2003. 2016 p.
5. Melh D. Shakespeare's Tragedies: An Introduction – Cambridge: Cambridge University Press, 1986. 272 p.